

Sygn. akt VIII *Pa* 173/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 marca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Małgorzata Andrzejewska (spr.)
Sędziowie:	SSO Janina Kościelniak SSR (del.) Joanna Smycz
Protokolant:	Kamila Niemczyk

po rozpoznaniu w dniu 27 lutego 2014r. w Gliwicach

sprawy z powództwa E. S.

przeciwko Starostwu Powiatowemu w T.

o wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy, dodatek specjalny, wyrównanie 13-stej pensji i wyrównanie dodatku stażowego

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach

z dnia 17 września 2013 r. **sygn. akt** IV P 318/08

I. uchyla zaskarżony wyrok w punkcie 1 tiret 2 i odrzuca pozew o zapłatę kwoty 1.950zł (jeden tysiąc dziewięćset pięćdziesiąt złotych) tytułem dodatku specjalnego za okres od 4 kwietnia 2007r. do 31 maja 2007r.;

II. zmienia częściowo zaskarżony wyrok:

1. w punkcie 1 tiret 1 poprzez oddalenie powództwa o zapłatę wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy za okres od 18 stycznia do 22 czerwca 2008r. ponad kwotę 11.750,88zł (jedenaście tysięcy siedemset pięćdziesiąt złotych 88/100);

2. w punkcie 1 tiret 3 poprzez oddalenie powództwa o zapłatę kwoty 161,84zł (sto sześćdziesiąt jeden złotych 84/100) tytułem wyrównania 13-stej pensji za 2007r.;

3. w punkcie 1 tiret 4 poprzez oddalenie powództwa o zapłatę wyrównania 13-stej pensji za 2008r. ponad kwotę 998,82zł (dziewięćset dziewięćdziesiąt osiem złotych 82/100);

4. w punkcie 5 w zakresie opłaty od pozwu w ten sposób, że nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 668zł (sześćset sześćdziesiąt osiem złotych) tytułem części opłaty od pozwu;

III. w pozostałym zakresie oddała apelację;

IV. odstępuje od obciążania powódki kosztami procesu w postępowaniu apelacyjnym.

(-) SSR (del.) Joanna Smycz (-) SSO Małgorzata Andrzejewska (spr.) (-) SSO Janina Kościelniak

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygn. akt: VIII Pa 173/13

UZASADNIENIE

E. S. wniosła pozew przeciwko Starostwu Powiatowemu w T. domagając się zasądzenia: kwoty 24.472,80zł z ustawowymi odsetkami liczonymi odpowiednio za każdy miesiąc pozostawiania bez pracy od dnia jedenastego następnego miesiąca, począwszy od 18 stycznia 2008r. - tytułem wynagrodzenia za czas pozostawiania bez pracy w okresie od 18 stycznia do 22 czerwca 2008r.; kwoty 1.950zł ustawowymi odsetkami liczonymi odpowiednio za każdy miesiąc, w którym nie otrzymała dodatku, od dnia jedenastego następnego miesiąca do dnia zapłaty - tytułem dodatku specjalnego za okres od 04 kwietnia do 31 maja 2007r.; kwoty 3.468zł ustawowymi odsetkami liczonymi odpowiednio za każdy miesiąc, w którym nie otrzymała dodatku, od dnia jedenastego następnego miesiąca do dnia zapłaty - tytułem dodatku specjalnego za okres od 18 stycznia do 22 czerwca 2008r.; kwoty 161,84zł - tytułem wyrównania 13-tej pensji za 2007r. z ustawowymi odsetkami, kwoty 2.080,19zł tytułem wyrównania 13-tej pensji za 2008r. z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 21 stycznia 2009r.; kwoty 184,73zł - tytułem dodatku stażowego za 2009r.; kwoty 185,75zł - tytułem dodatku stażowego za 2010r.; kwoty 185,75zł - tytułem dodatku stażowego za 2011r.; kwoty 188,55zł - tytułem dodatku stażowego za 2012r.; oraz kwoty 37,85zł - tytułem dodatku stażowego za styczeń 2013r. z ustawowymi odsetkami liczonymi odpowiednio za każdy miesiąc, za który przysługiwał dodatek stażowy, od dnia jedenastego następnego miesiąca. Dodatkowo wносиła o zobowiązanie pozwanego do usunięcia z jej akt osobowych świadectwa pracy z informacją, że powódka została zwolniona dyscyplinarnie 2 kwietnia 2007r.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa podnosząc, że kwestionuje żądania powódki zarówno co do zasady, jak i wysokości, a wyliczenie dla potrzeb postępowania (na wezwanie Sądu) poszczególnych kwot należności w żadnym wypadku nie oznacza, iż pozwany akceptuje takie kwoty i tym samym uznaje powództwo. Odnosnie żądania zasądzenia wynagrodzenia za czas pozostawiania bez pracy, pozwany wskazywał, iż w tym zakresie powództwo należy odrzucić, jako res judicata, gdyż Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach w wyroku w sprawie IV P 124/07 przywrócił E. S. do pracy na dotychczasowych warunkach pracy i płacy oraz zasądził na jej rzecz kwotę 45.835,22zł tytułem wynagrodzenia za pozostawianie bez pracy w okresie od 3 kwietnia 2007r. do 17 stycznia 2008r. pod warunkiem podjęcia pracy w terminie 7 dni od uprawomocnienia się wyroku. W pozostałej części Sąd powództwo oddalił. W ocenie pozwanego, wobec takiego brzmienia wyroku, powódka nie jest uprawniona do dochodzenia wynagrodzenia za dalszy okres pozostawiania bez pracy. Dodatkowo pozwany wskazał, iż zasądzone w 2007r. wynagrodzenie za czas pozostawiania bez pracy było zawyżone, bowiem obliczone w niewłaściwy sposób. Nawet gdyby przyjąć, że powódce przysługuje wynagrodzenie za czas pozostawiania bez pracy za dalszy okres tj. od 18 stycznia do 22 czerwca 2008r., to w ocenie pozwanego, do określenia jego wysokości konieczne jest niezależne ustalenie w niniejszej sprawie całkowitego wynagrodzenia przysługującego powódce za cały okres pozostawiania bez pracy (włączając w to okres roku 2007) i uwzględnienia wysokości już faktycznie otrzymanej rekompensaty. Zdaniem pozwanego, Sąd rozstrzygając sprawę i ustalając kwotę przysługującego powódce wynagrodzenia za czas pozostawiania bez pracy, winien mieć na uwadze okresy jej przebywania na zwolnieniu chorobowym oraz fakt, że w tym okresie pobierała zasiłek chorobowy. Konsekwencją stanowiska pozwanego, iż powódce nie należy się wynagrodzenie za dalszy okres pozostawiania bez pracy było negowanie (co do zasady) przez pozwanego prawa powódki do pozostałych, żądanych kwot, gdyż są one niejako "powiązane" z wynagrodzeniem zasadniczym. Skoro wynagrodzenie za czas pozostawiania bez pracy za

dalszy okres nie przysługuje, to tym bardziej inne, powiązane z nim składniki wynagrodzenia. Ponadto odnośnie żądania powódki zasądzenia kwoty 3.468zł tytułem dodatku specjalnego za okres od 18 stycznia do 22 czerwca 2008r. podniesione zostało, iż w/w dodatek przysługiwał powódce jedynie do maja 2007r. W zakresie żądania wypłaty dodatku stażowego za 2009r. pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczeń. Wnosił także, aby w przypadku uwzględnienia powództwa odsetki od zasądzonych kwot były liczone od dnia podjęcia pracy tj. od 23 czerwca 2008r., a nie tak jak wnosi powódka odpowiednio za każdy miesiąc pozostawania bez pracy, od dnia jedenastego następnego miesiąca do dnia zapłaty. Dodatkowo pozwany wskazywał, iż usunął z akt osobowych powódki świadectwo pracy z informacją, że stosunek pracy rozwiązano bez wypowiedzenia z winy pracownika.

Na rozprawie w dniu 17 lipca 2013r. powódka cofnęła pozew odnośnie żądania wypłaty dodatku specjalnego za okres od 18 stycznia do 22 czerwca 2008r. w kwocie 3.468zł wraz z odsetkami, na co pozwany wyraził zgodę, a na rozprawie w dniu 5 września 2013r. cofnęła, ze zrzeczeniem się roszczenia, żądanie zobowiązania pozwanego do usunięcia z akt osobowych świadectwa pracy.

Wyrokiem z dnia 17 września 2013r. Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach

zasądził na rzecz powódki:

- 22.181,40zł z ustawowymi odsetkami od dnia 23 czerwca 2008r. tytułem wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy w okresie od 18 stycznia do 22 czerwca 2008r.;
- 1.950zł z ustawowymi odsetkami od 23 czerwca 2008r. tytułem dodatku specjalnego za okres od 4 kwietnia 2007 do 31 maja 2007r.;
- 161,84zł z ustawowymi odsetkami od dnia 23 czerwca 2008r. tytułem wyrównania 13-tej pensji za 2007r.
- 2.080,19zł z ustawowymi odsetkami od dnia 1 kwietnia 2009r. tytułem wyrównania 13-tej pensji za 2008r.;
- 185,75zł tytułem wyrównania dodatku stażowego za miesiące od stycznia do maja 2010r. z ustawowymi odsetkami;
- 185,75zł tytułem wyrównania dodatku stażowego za miesiące od stycznia do maja 2011r. z ustawowymi odsetkami;
- 188,55zł tytułem wyrównania dodatku stażowego za miesiące od stycznia do maja 2012r. z ustawowymi odsetkami;
- 37,85zł tytułem wyrównania dodatku stażowego za miesiąc styczeń 2013r. z ustawowymi odsetkami.

Postępowanie zostało umorzone w części dotyczącej dodatku specjalnego za okres od 18 stycznia 2008r. do 22 czerwca 2008r. oraz zobowiązania pozwanego do usunięcia z akt osobowych powódki świadectwa pracy;

W pozostałej części, a dotyczącej: wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy, wyrównania dodatku stażowego za 2009r. oraz odsetek od zasądzonych kwot wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy i dodatku specjalnego za okres od 4 kwietnia 2007r. do 31 maja 2007r. oraz wyrównania 13-tej pensji za 2007r. powództwo oddalono.

Sąd odstąpił od obciążania powódki kosztami postępowania od umorzonego i oddalonego powództwa.

Wyrokowi w pkt. 1 nadany został rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 4.824,76zł.

W pisemnym uzasadnieniu wyroku zostało ustalone, że:

W dniu 2 kwietnia 2007r. Starostwo Powiatowe w T. rozwiązało z E. S. umowę o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika. Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach przywracając wyrokiem z dnia 17 stycznia 2007r E. S. do pracy uznał, iż rozwiązanie z nią umowy o pracę naruszyło przepisy kodeksu pracy (art. 52 k.p.) i wówczas obowiązującej ustawy o pracownikach samorządowych (art.18) oraz art. 32 ust.1 pkt 1 ustawy o związkach zawodowych. Ponadto Sąd zasądził na jej rzecz wynagrodzenie za okres od 03 kwietnia 2007r. do 17 stycznia 2008r. w kwocie 45.835,22zł,

uwzględniając przy tym informację pisemną ZUS w T., z której to informacji wynikało, że powódka zwróciła zasiłek chorobowy wypłacony jej przez ZUS w kwocie 2.128 zł, z tytułu niezdolności do pracy. W pozostałej części powództwo zostało oddalone. W uzasadnieniu wyroku wskazane zostało, iż sformułowanie zawarte w pkt. 3 sentencji nie pozbawia powódki możliwości dochodzenia w przyszłości wynagrodzenia za dalszy okres pozostawania bez pracy oraz dochodzenia dodatku specjalnego, w przypadku rozstrzygnięcia (będącej jeszcze w toku) sprawy IV P 46/07 na korzyść powódki.

Równoległe prowadzone było postępowanie w sprawie o sygn. akt: IV P 46/07 o zasądzenie dodatku specjalnego w wysokości 1.000 zł miesięcznie, za okres od 7 lutego do 2 kwietnia 2007r. Dodatek pracodawca przyznał powódce decyzją z dnia 10.08.2006r. na podstawie § 8 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 2 sierpnia 2005r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników samorządowych zatrudnionych w urzędach gmin, starostwach powiatowych i urzędach marszałkowskich (Dz.U. nr 146, poz. 1223) począwszy od dnia 1 września 2006r. w wysokości 1000zł do 31 maja 2007r. Dodatek został przyznany za uporządkowanie sieci szkół ponadgimnazjalnych w powiecie (...) pod kątem likwidacji szkół, które nie dokonują naboru lub zostały postawione w stan stopniowej likwidacji ze względu na niewielkie zainteresowanie kształceniem w w/w szkołach, a ponadto za przeprowadzenie procesu likwidacji Ogniska Pracy Pozaszkolnej w R. i włączenie zadań dotychczas realizowanych przez w/w placówkę w zakres działalności (...) w T. poprzedzone zdiagnozowaniem potrzeb i oczekiwań środowiska lokalnego w zakresie szeroko rozumianej edukacji pozaszkolnej. Pozwany wstrzymał powódce z dniem 7 lutego 2007r. wypłatę dodatku specjalnego.

W dniu 16 października 2007r. Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach wydał w sprawie o sygn.akt: IV P 46/07 wyrok zasądający na rzecz powódki kwotę 1.174,14zł tytułem dodatku specjalnego za okres od 7 lutego do 2 kwietnia 2007r. Przesądził tym samym, że w/w dodatek się powódce należy. Wyrok uprawomocnił się w dniu 6 marca 2008r.

Sąd ustalił, że powódka ponownie podjęła pracę u pozwanego w dniu 23 czerwca 2008r., a pozwany wypłacił całą zasądzoną wyrokiem kwotę (45.835zł) oraz dodatkowe wynagrodzenie roczne (13-tą pensję) za 2007r. w wysokości 4.737,71zł uwzględniając przy jego obliczaniu zasądzone wyrokiem z dnia 17 stycznia 2008r., w sprawie o sygn. akt: IV P 124/07, wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy (bez dodatku specjalnego). W 2008r. pozwany wypłacił powódce dodatkowe wynagrodzenie roczne (13-tą pensję) w wysokości 2.626,54zł. W obu wypadkach pozwany stosował się do przepisów ustawy z dnia 12 grudnia 1997r. o dodatkowym wynagrodzeniu rocznym dla pracowników jednostek sfery budżetowej (Dz. U. z 1997r. poz. 160 nr 1080 z późn. zm.).

Powódka nie otrzymała dodatku za dodatku specjalnego za okres od 3 kwietnia do 31 maja 2007r., gdyż w dniu 2 kwietnia 2007r. została dyscyplinarnie zwolniona.

Sąd ustalił również, że powódce nie wypłacono w latach 2009 - 2012 (do maja) dodatku za staż pracy (stażowego) oraz, że w toku postępowania w niniejszej sprawie pozwany usunął z akt osobowych powódki świadectwo pracy z informacją, że powódkę zwolniono dyscyplinarnie w dniu 2 kwietnia 2007r., a w aktach osobowych umieszczono sprostowane świadectwo pracy, w którym wskazano, że stosunek pracy ustał w wyniku wypowiedzenia umowy przez pracodawcę (art. 30 § 1 pkt. 2 k.p. w związku z art. 97 § 3 k.p.).

Z pisma ZUS z dnia 10 kwietnia 2013r. wynikało, że powódka przebywała w okresie od 3 kwietnia 2007r. do 20 czerwca 2008r. kilka razy na zwolnieniu lekarskim, ZUS wskazał konkretne dni. Sąd badał więc i wyjaśniał jakie kwoty zostały powódce wypłacone tytułem wynagrodzenia chorobowego oraz zasiłku chorobowego, ale tylko odnośnie okresu pozostawania bez pracy, objętego pozwem w niniejszej sprawie tj. od 18 stycznia 2008r. do 22 czerwca 2008r. Z uzyskanych informacji, otrzymanych od zatrudniającego wówczas powódkę Zespołu Szkół Nr (...) w W. oraz pisma Centrum (...) w T., wynika, iż w powyższym okresie wypłacono powódce z tytułu przebywania na zwolnieniu lekarskim łącznie kwotę 2.291,40zł, którą Sąd potrącił od kwoty wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy zasądzonego w niniejszej sprawie. Odnośnie okresu wcześniejszego tj. od 3 kwietnia 2007r do 17 stycznia 2008r., Sąd uznał, iż wszelkich ustaleń odnośnie przebywania powódki na zwolnieniu lekarskim w tamtym okresie oraz otrzymanych lub zwróconych kwot wynagrodzenia i zasiłku chorobowego dokonał Sąd orzekający w sprawie o sygn. akt: IV P 124/07,

wobec czego niedopuszczalnym było dokonywanie nowych, odmiennych ustaleń przez Sąd, przy okazji niniejszej sprawy.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd pierwszej instancji uznał, że powództwo należało uwzględnić, jednakże nie w całym zakresie.

Stwierdzone zostało, że w pierwszej kolejności konieczne było rozstrzygnięcie, czy żądanie powódki zasądzenia na jej rzecz wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy, za dalszy okres tj. liczony od następnego dnia po dacie wyroku w sprawie IV P 124/07 do czasu podjęcia pracy jest dopuszczalne, czy też żądanie to należy odrzucić, gdyż kwestia tego wynagrodzenia definitywnie została rozstrzygnięta przez Sąd w sprawie IVP 124/07.

Sąd nie podzielił tutaj jednak stanowiska pozwanego i uznał, że orzekając w sprawie o sygn. akt: IV P 124/07 o przywróceniu powódki do pracy oraz zasądzając jej wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy za okres od 3 kwietnia 2007r. do 17 stycznia 2008r., Sąd nie "zamknął" powódce drogi sądowej do dochodzenia w przyszłości wynagrodzenia za dalszy okres pozostawania bez pracy. Sąd nie mógł przecież wtedy zasądzić powódce wynagrodzenia "na przyszłość", gdyż nie wiadomo było kiedy roszczenie to stanie się wymagalne, stąd datą końcową okresu, za który przyznał wynagrodzenie musiała być data wyroku tj. 17 stycznia 2008r. Podobnie Sąd nie mógł orzec odnośnie dodatku specjalnego za w/w okres, gdyż równolegle toczyła się sprawa o sygn. akt: IV P 46/07 wytoczona z powództwa E. S. przeciwko Starostwu Powiatowemu w T. o wypłatę odebranego jej dodatku specjalnego, i dopiero wyrok w sprawie IVP 46/07 przesądził, że dodatek ten został powódce niesłusznie odebrany. Wyrok w sprawie IV P 46/07 uprawomocnił się dopiero w dniu 6 marca 2008r., a więc dwa miesiące po wyroku z dnia 17 stycznia 2008r. w sprawie IV P 124/07. Tak więc żądania powódki dotyczące tego dodatku jak i dalszego wynagrodzenia za cały okres pozostawania bez pracy Sąd w sprawie IV P 124/07 musiał oddalić jako przedwczesne. Sąd dał wyraz temu w uzasadnieniu wyroku, w którym to uzasadnieniu wyraźnie wskazał, iż sformułowanie pkt. 3 wyroku ("w pozostałej części powództwo oddala") nie pozbawia powódki prawa do dochodzenia tych roszczeń w przyszłości. Powódka jako osoba szczególnie chroniona miała, w przypadku przywrócenia jej do pracy, prawo do wynagrodzenia za cały czas pozostawania bez pracy.

Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach w wyroku w sprawie IV P 124/07 uzależnił wypłatę zasądzanego wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy (45.835, 22zł brutto) od spełnienia warunku jakim jest podjęcie pracy. Powódka podjęła pracę u pozwanego w dniu 23 czerwca 2008r., a zatem spełniła warunek uprawniający ją do uzyskania prawa do wynagrodzenia za cały czas pozostawania bez pracy tj. od dnia rozwiązania stosunku pracy 2 kwietnia 2007r. do dnia 23 czerwca 2008r.

Z treści przepisu art. 57 k.p. wynika wprost, że powódce przysługuje wynagrodzenie za cały okres pozostawania bez pracy, bez względu jak długo trwała przerwa w zatrudnieniu.

Zdaniem Sądu w rozważanej sprawie powaga rzeczy osądzonej obejmuje jedynie wynagrodzenie zasądzone za okres od daty rozwiązania stosunku pracy do daty wyroku tj. za okres od 3 kwietnia 2007r. do 17 stycznia 2008r.

Sąd wskazał też, że w sprawie sygn. akt: IV P 124/07 powódka nigdy nie doprecyzowała kwotowo żądania, wskazała natomiast, że domaga się wynagrodzenia za cały czas pozostawania bez pracy. Skoro zatem wyrok Sądu w tej sprawie obejmuje swym rozstrzygnięciem jedynie okres od dnia rozwiązania stosunku pracy do dnia wyroku, to należy przyjąć, że nie orzeczono o wynagrodzeniu za cały okres pozostawania powódki bez pracy i za dalszy okres powódka może wystąpić z odrębnym pozwem.

Sąd wskazał, że pozwany podnosił, iż zasądzona kwota wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy tj. 45.835,22zł została obliczona nieprawidłowo, gdyż jest zawyżona albowiem, w sprawie o sygn. akt: IV P 124/07 nie uwzględniono faktu pobierania przez powódkę wynagrodzenia chorobowego, a następnie zasiłku chorobowego, i o te kwoty powinna być pomniejszona kwota zasądzanego wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy. Dodatkowo pozwany wskazywał, że również kwota wynagrodzenia stanowiąca podstawę wyliczenia wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy (jako jej wielokrotność) była nieprawidłowa, gdyż zawyżona. Podnosząc takie argumenty, pozwany nie wskazywał konkretnie o jakie kwoty, ile zasiłku chorobowego otrzymała powódka i za jaki okres. Natomiast

z uzasadnienia wyroku w sprawie o sygn. akt: IV P 124/07 wynika, że Sąd uwzględnił przy orzekaniu fakt zwrotu przez powódkę do ZUS kwoty 2.138zł zasiłku chorobowego, po ustaniu tytułu ubezpieczenia w Starostwie Powiatowym. W ocenie Sądu, granice przedmiotowe powagi rzeczy osądzonej obejmują to, co stanowiło przedmiot i podstawę faktyczną w chwili wyrokowania, dla tych granic istotny jest stan w chwili wyrokowania. Z tego względu niedopuszczalnym byłoby de facto przyjęcie obecnie innych kwot wyjściowych wynagrodzenia i ponowne przeliczenie, już raz zasądzonego wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy za okres od 3 kwietnia 2007r. do 17 stycznia 2008r. lub ustalanie "na nowo" w jakich okresach powódka przebywała na zwolnieniu lekarskim i jakie pobrała świadczenia, podczas gdy takie ustalenia poczynił już Sąd orzekający w sprawie o sygn. akt: IV P 124/07.

Sąd stwierdził, że konsekwencją uznania w niniejszej sprawie prawa powódki do dochodzenia wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy za dalszy okres tj. 18 stycznia do 22 czerwca 2008r., było uznanie prawa powódki do innych świadczeń, powiązanych z tym wynagrodzeniem.

Pozwany, dokonał wyliczenia należnych powódce kwot z tytułu: dodatku specjalnego, który przysługiwał jej w okresie od 3 kwietnia do 31 maja 2007r. i wykazał kwoty: 950 zł za miesiąc kwiecień 2007r. i 1.000 zł za miesiąc maj 2007r., wynagrodzenia dodatkowego (13-tki) za 2007r. - w kwocie 161,84zł i za 2008r. - w kwocie 2.080,19 zł oraz dodatku stażowego, przysługującego powódce za okres od 1 stycznia 2009r. do 31 stycznia 2013r. w łącznej kwocie 782,63zł, w tym za 2009r.- 184,73zł, za 2010r. - 185,75zł, za 2011r.- 186,75zł, za 2012r. - 188,55zł, za styczeń 2013r. - 37,85zł.

Sąd uwzględnił sugestię pozwanego dotyczącą wyliczenia wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy za okres od 18 stycznia do 22 czerwca 2008r. i konieczności pomniejszenia tego wynagrodzenia o kwotę 2.291,40zł tj. wypłaconych powódce: wynagrodzenia chorobowego i zasiłku chorobowego przez płatnika - Zespół Szkół Nr (...) w W., w którym powódka pracowała w okresie od 17 stycznia do 20 czerwca 2008r.

Sąd uznała za zasadne roszczenie powódki o zapłatę kwoty 1.950 zł tytułem dodatku specjalnego, gdyż ten dodatek został jej przyznany przez pracodawcę decyzją z dnia 10 sierpnia 2006r. i niewypłacony za okres od 4 kwietnia do 31 maja 2007r.

Ponadto Sąd uwzględnił żądanie zapłaty kwoty 161,84zł tytułem wyrównania 13-tej pensji za 2007r. i kwoty 2.080,19zł za 2008r.

Odnośnie żądań dotyczących wypłaty dodatku stażowego za lata: 2010, 2011, 2012r. i 2013, Sąd uwzględnił żądania powódki i zasądził na jej rzecz kwoty wyliczone przez pozwanego, z rozbiciem na poszczególne miesiące wraz z odsetkami ustawowymi, liczonymi od każdego miesiąca, za który przysługiwał dodatek, od 11-go następnego miesiąca. Wskazana została tutaj podstawa prawna art. 38 ust. 1 ustawy o pracownikach samorządowych (Dz.U. z 2008r. poz. 223 nr 1458 z późn.zm.) oraz art. 38 ust.5 cyt. Ustawy, z którego wynika, że do okresów uprawniających do dodatku za wieloletnią pracę wlicza się wszystkie poprzednie zakończone okresy zatrudnienia oraz inne okresy, jeżeli z mocy odrębnych przepisów podlegają one wliczeniu do okresu pracy, od którego zależą uprawnienia pracownicze. Sąd stwierdził tutaj, że okresem takim jest na mocy art. 51 k.p. okres pozostawania bez pracy, za który przyznano wynagrodzenie.

Wobec skutecznego cofnięcia przez powódkę żądania zasądzenia dodatku specjalnego za okres od 18 stycznia 2008r. do 22 czerwca 2008r. oraz zobowiązania pozwanego do usunięcia z akt osobowych powódki świadectwa pracy z informacją, że umowa o pracę została rozwiązana w trybie dyscyplinarnym, Sąd umorzył postępowanie w sprawie w tym zakresie.

Zasądzając wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy za okres od 18 stycznia do 22 czerwca 2008r. oraz przysługujące w tym okresie dodatek specjalny i wyrównanie 13-tej pensji za 2007r. Sąd przyznał powódce odsetki ustawowe od dnia 23 czerwca 2008r. do dnia zapłaty, tj. od daty podjęcia pracy, a w pozostałej części żądanie dotyczące odsetek oddalił. Zgodnie bowiem z utrwalonym w orzecznictwie Sądu Najwyższego stanowiskiem roszczenie o zapłatę wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy powstaje (staje się wymagalne) dopiero w momencie podjęcia pracy

po przywróceniu do niej, to pracodawca (dłużnik) opóźnia się w jego spełnieniu dopiero od tego momentu. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 lipca 2005r., II PK 389/04).

Odnośnie odsetek od 13-tej pensji za 2008r., Sąd przyjął datę 1 kwietnia 2010r., gdyż zgodnie z art. 5 § 2 ustawy o dodatkowym wynagrodzeniu rocznym dla pracowników jednostek budżetowych (Dz.U z 1997r. poz. 160 nr 1080 z późn.zm.) wynagrodzenie roczne wypłaca się nie później niż w ciągu pierwszych trzech miesięcy roku kalendarzowego, następujących po roku, za które przysługuje wynagrodzenie. Wobec czego dodatkowe wynagrodzenie za 2008r. stało się wymagalne począwszy od 1 kwietnia 2009r.

Sąd oddalił w całości żądanie powódki o zasądzenie kwoty 184,73zł tytułem dodatku stażowego za 2009r., uznając, iż podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia roszczenia jest skuteczny na podstawie art. 291 k.p.

W pkt. 5, 6 sentencji wyroku Sąd orzekł po myśli art. 98 k.p.c. i 102 k.p.c.

W pkt. 7 sentencji wyroku Sąd orzekł na mocy art.477 § 2 k.p.c.

Apelacje od powyższego wyroku, w zakresie rozstrzygnięcia zawartego w punktach 1,5,6 i 7 wniosła strona pozwana zarzucając:

1. Naruszenie art. 379 pkt 3 k.p.c. poprzez rozpoznanie sprawy, pomimo, i sprawa o to samo roszczenie, między tymi samymi stronami została już prawomocnie osądzona.
2. Naruszenie przepisów postępowania tj. art. 227 k.p.c. oraz art. 223 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie błędnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego i przyjęcie, że wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy zasądzone wyrokiem w sprawie IV P 124/07 nie uwzględnia wysokości dodatku specjalnego za okres od 2 kwietnia 2007r. do 31 maja 2008r.
3. Naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na treść orzeczenia tj. art. 217 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. poprzez niewyjaśnienie wszystkich okoliczności mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy wobec oddalenia wniosku dowodowego zgłoszonego przez pozwanego.
4. Naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 57 k.p. poprzez niewłaściwą wykładnię i uznanie, iż okres pobierania przez powódkę zasiłku chorobowego jest okresem pozostawania bez pracy, za który przysługuje wynagrodzenie.
5. Naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 172 k.p. w zw. z § 1 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 29 maja 1996r. w sprawie sposobu ustalania wynagrodzenia w okresie niewykonywania pracy oraz wynagrodzenia stanowiącego podstawę obliczania odszkodowań, odpraw, dodatków wyrównawczych do wynagrodzenia oraz innych należności przewidzianych w Kodeksie pracy poprzez jego niezastosowanie.
6. Naruszenie przepisów postępowania tj. art. 203 § 2 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i odstąpienie od obciążania powódki kosztami umorzonego postępowania.
7. Naruszenie art. 102 k.p.c. poprzez jego błędne zastosowanie i przyjęcie, iż w niniejszej sprawie zachodzi szczególnie uzasadniony wypadek uzasadniający odstąpienie od obciążania powódki kosztami procesu.

Stawiając powyższe zarzuty pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

- odrzucenie pozwu w części dotyczącej wynagrodzenia za okres pozostawania bez pracy i dodatku specjalnego za okres od 4 kwietnia 2007r. do 31 maja 2007r.;
- oddalenie powództwa w pozostałej części;

- orzeczenie na podstawie art. 338 k.p.c. o zwrocie przez powoda kwoty 4.824,76zł uiszczonej przez pozwanego w związku z rygiorem natychmiastowej wykonalności wyroku wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wydania wyroku

ewentualnie:

- zmianę wyroku w zaskarżonej części i zasądzenie na rzecz powódki dalszego wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy z uwzględnieniem wysokości otrzymanego przez powódkę wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy i okresów niezdolności do pracy, za które powódka otrzymała zasiłek chorobowy;

ewentualnie:

- uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Powódka w sprawie IV P 124/07 zgłosiła roszczenie o zapłatę wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy:

- w kwocie 4.851zł za okres od 3 do 30 kwietnia 2007r., w kwocie 5.390zł za okres od 1 do 31 maja 2007r. oraz w kwocie 4.390zł za każdy kolejny miesiąc pozostawania bez pracy z ustawowymi odsetkami (k-119);

- w kwocie 5.390zł za każdy miesiąc pozostawania bez pracy, przy czym za kwiecień 2007r. mniej (k-143v.)

- w kwocie 4.851zł za okres pozostawania bez pracy od 3 do 30 kwietnia 2007r. (k-148);

- w kwocie zgodnej z wyliczeniem wynagrodzenia za 3 miesiące w zaświadczeniu z dnia 7 stycznia 2007r. (które znajduje się na k-227), co oznacza wysokość wynagrodzenia za 1 miesiąc $14.474,29zł : 3 = 4.824,76zł$ (k-232v.).

Modyfikując kolejno swoje żądanie powódka nie składała oświadczenia o cofnięciu powództwa w pozostałym zakresie. Wyrokiem z dnia 17 stycznia 2008r. wydanym w sprawie IV P 124/07 Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach przywrócił powódkę do pracy na dotychczasowych warunkach pracy i płacy i zasądził na jej rzecz kwotę 45.835,22zł tytułem wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy w okresie od 3 kwietnia 2007r. do 17 stycznia 2008r., w pozostałym zakresie powództwo zostało oddalone. Z pisemnego uzasadnienia wyroku wynika, że wysokość miesięcznego wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy obliczonego jak ekwiwalent pieniężny za urlop wypoczynkowy wynosiła 4.824,76zł.

Zgodnie z treścią art. 316 § 1 k.p.c. Sąd wydaje wyrok biorąc za podstawę stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy. Przepis ten stanowi jeszcze, że zasądzeniu roszczenia nie stoi na przeszkodzie okoliczność, że stało się ono wymagalne w toku sprawy.

Wypowiedziana w art. 316 § 1 k.p.c. myśl, że zasądzeniu roszczenia nie stoi na przeszkodzie okoliczność, że stało się ono wymagalne w toku sprawy, jest potwierdzeniem zasady aktualności orzeczenia sądowego. Dla uwzględnienia powództwa wystarcza zatem, że roszczenie było wymagalne najpóźniej w chwili wyrokowania. Jeśli zaś w tym momencie roszczenie nie było jeszcze wymagalne powództwo należy oddalić. Jedynie w świetle art. 190 k.p.c. brak wymagalności roszczenia nie jest przeszkodą do zasądzenia przyszłych powtarzających się świadczeń (np. alimentacyjnych – tutaj przecież zobowiązany do świadczenia może wystąpić z powództwem o uchylenie obowiązku w razie zmiany okoliczności), jeżeli nie sprzeciwia się temu treść łączącego strony stosunku prawnego. Treść łączącego strony stosunku pracy i związane z tym żądanie zapłaty wynagrodzenia za czas postawania bez pracy w przypadku wadliwego rozwiązania umowy o pracę przez pracodawcę stoi na przeszkodzie dochodzeniu wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy za okresy przyszłe (na przyszłość), gdyż nie wiadomo, czy spełnione zostałyby przesłanki uprawniające pracownika do otrzymania takiego wynagrodzenia – takie wynagrodzenie przysługuje przecież za okres, w którym pracownik pozostawał faktycznie bez pracy, a więc dopiero po upływie konkretnego okresu pozostawania bez pracy.

W ocenie Sądu drugiej instancji z akt sprawy IV P 124/07 w żaden sposób nie wynika aby powódka domagała się również wynagrodzenia za czas przyszłego ewentualnego pozostawania bez pracy za okres po dniu wydania wyroku w tej sprawie. Powódka dochodziła wynagrodzenia za cały czas pozostawania bez pracy, czyli za każdy miesiąc faktycznego pozostawania bez pracy i nie wskazywała, iż domaga się również zapłaty świadczeń przyszłych tj. jeszcze niewymagalnych (czyli wynagrodzenia za okres w którym jeszcze nie pozostawała bez pracy i nie wiadomo czy i jak długo pozostawałaby bez pracy). W przypadku natomiast uznania, że roszczenie powódki dotyczyło jednak takich świadczeń to byłoby ono przedwczesne i wówczas orzeczenie o oddaleniu powództwa faktycznie obejmowałoby te należności (oddalone jako przedwczesne). Zgodnie bowiem poglądem wyrażonym przez Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 8 czerwca 1999r., I PKN 96/99 powództwo o świadczenie może być uznane i oddalone jako przedwczesne tylko wówczas, jeżeli dotyczy roszczeń, które nie są wymagalne w dacie wytoczenia powództwa.

Zwrócić w tym miejscu należy uwagę, że z treści pisemnego uzasadnienia wyroku wydanego w sprawie IV P 124/07 nie wynika wprost, aby rozstrzygnięcie o oddaleniu powództwa dotyczyło żądania zapłaty ewentualnych przyszłych, niewymagalnych jeszcze roszczeń o zapłatę dalszego wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy. W pisemnym uzasadnieniu wyroku z dnia 17 stycznia 2008r. wydanym w sprawie IV P 124/13 tak naprawdę nie zostało wyjaśnione w jakim zakresie i z jakich przyczyn oddalono powództwo w pozostałej części. Sąd wypowiedział się jedynie jakich roszczeń powódka będzie mogła, w jego ocenie, domagać się w przyszłości. W związku z tym analizując akta sprawy IV P 124/07 oraz zgłoszone przez powódkę tej sprawie roszczenia stwierdzić należy, że rozstrzygnięcie powództwa obejmuje roszczenia w rozmiarze przekraczającym kwotę zasądzoną w punkcie 1 orzeczenia, i których powódka faktycznie dochodziła tym w postępowaniu za okres objęty sporem tj. od dnia 3 kwietnia 2007r. do dnia 17 stycznia 2008r., a roszczenia o zapłatę wynagrodzenia za okresy, w których jeszcze nie pozostawała bez pracy powódka nie zgłosiła w trakcie tego postępowania (powódka wyraźnie domagała się wynagrodzenia za cały czas pozostawania bez pracy, a nie za czas w którym dopiero ewentualnie będzie pozostawać bez pracy).

Reasumując stwierdzić należy, że w rozpoznawanej sprawie nie było żadnych podstaw do odrzucenia, w oparciu o przepis art. 199 § 1 pkt. 2 k.p.c., żądania powódki zapłaty wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy za okres od dnia 18 stycznia 2008r. do dnia 22 czerwca 2008r.

Inaczej sytuacja przedstawia się w zakresie zgłoszonego przez powódkę żądania zapłaty dodatku specjalnego za okres od dnia 4 kwietnia 2007r. do dnia 31 maja 2007r., które zostało uwzględnione przez Sąd Rejonowy w punkcie 1 tiret 2 zaskarżonego wyroku. To roszczenie powódki, jak wynika z treści pozwu – początkowo zarejestrowanym pod sygn.akt IV P 319/08 – było żądaniem opartym na przepisie art. 57 § 1 i 2 k.p. wypłaty różnicy pomiędzy wynagrodzeniem za czas pozostawania bez pracy w okresie od dnia 4 kwietnia 2007r. do dnia 31 maja 2007r. zasądzonym w sprawie IV P 124/07, a wynagrodzeniem za czas pozostawania bez pracy obliczonym przy uwzględnieniu wskazanego dodatku. Błędnie tutaj uznał Sąd pierwszej instancji, że nie zachodzi w tym zakresie powaga rzeczy osądzonej. Z akt sprawy IV P 124/07 wynika, że powódka domagała się zapłaty wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy za okres od dnia 3 kwietnia 2007r. do dnia 17 stycznia 2008r. (za okres faktycznego pozostawania bez pracy do dnia wydania wyroku) i zgłaszając swoje żądania wnosila o uwzględnienie w jego wysokości dodatku specjalnego. Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach ponad kwotę zasądzoną w punkcie 1 wyroku z dnia 17 stycznia 2008r. oddalił powództwo i oddalenie powództwa obejmuje wyłącznie żądanie zapłaty wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy za okres od dnia 3 kwietnia 2007r. do dnia 17 stycznia 2008r. w rozmiarze wyższym niż uwzględniony.

Żądanie zapłaty wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy za okres od dnia 3 kwietnia 2007r. do dnia 17 stycznia 2008r. w dacie wydania wyroku w sprawie IV P 124/07 tj. w dniu 17 stycznia 2008r. nie było w żadnym razie przedwczesne, nawet w zakresie przyjęcia przy jego wyliczaniu takiego składnika jakim był dodatek specjalny – w tym zakresie roszczenie to było jedynie sporne pomiędzy stronami. Nie stanowiło to jednak przeszkody aby Sąd rozpoznający sprawę poczynił tutaj samodzielne ustalenia odnośnie wysokości wynagrodzenia powódki.

W związku z tym, iż roszczenie powódki o zapłatę wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy w sprawie IV P 124/07 zostało oddalone w pozostałym zakresie stwierdzić należy, że Sąd tym samym rozstrzygnął już w całości o

przysługującym jej wynagrodzeniu za czas pozostawania bez pracy za okres od dnia 3 kwietnia 2007r. do dnia 17 stycznia 2008r., czyli za okres w którym powódka faktycznie pozostawała bez pracy do dnia wydania wyroku.

Oznacza to, że pozew w zakresie żądania zapłaty dodatku specjalnego za okres od dnia 4 kwietnia 2007r. do dnia 31 maja 2007r. (a raczej jak prawidłowo należy określić to żądanie zapłaty wyrównania wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy za podany okres przy uwzględnieniu dodatku specjalnego) powinien zostać odrzucony w oparciu o przepis art. 199 § 1 pkt. 2 k.p.c. albowiem o to samo roszczenie sprawa została już prawomocnie rozstrzygnięta pomiędzy stronami – powództwo w tym zakresie oddalono wyrokiem z dnia 17 stycznia 2008r. w sprawie IV P 124/07.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na mocy art. 386 § 3 k.p.c. uchylił zaskarżony wyrok w punkcie 1 tiret 2 i odrzucił pozew w zakresie żądania zapłaty kwoty 1.950zł tytułem dodatku specjalnego za okres od dnia 4 kwietnia 2007r. do dnia 31 maja 2007r.

Zasadny jest zarzut strony pozwanej, iż okres niezdolności do pracy, za który pracownik otrzymał zasiłek chorobowy i wynagrodzenie chorobowe nie jest okresem pozostawania bez pracy. Za ten okres nie można zasądzić wynagrodzenie za pracę przewidzianego w art. 57 § 1 k.p.

Nie następuje tutaj proste odliczenie kwoty wypłaconego zasiłku chorobowego, czy wynagrodzenia chorobowego od wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy tak jak dokonał tego Sąd Rejonowy. W utrwalonym orzecznictwie Sąd Najwyższy wyraźnie wskazuje na odliczenie okresu pobierania zasiłku chorobowego lub innych okresów niezdolności do pracy od okresu, za który pracownik powinien otrzymać wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy – wyrok z dnia 19 kwietnia 2006r., I PK 158/05; wyrok z dnia 16 sierpnia 2005r., I PK 11/05; uchwała z dnia 15 maja 1992r., I PZP 27/92 i wyrok z dnia 25 stycznia 1983r., I PRN 139/82. W wyroku z dnia 17 listopada 1998r., I PKN 443/98 Sąd Najwyższy wyraźnie wyjaśnił, że czas pozostawania bez pracy, za który pracownikowi przywróconemu do pracy przysługuje wynagrodzenie obejmuje okres, w którym pracownik mógł wykonywać pracę, tzn. był gotowy do podjęcia jej świadczenia, a wynagrodzenia za pracę został pozbawiony wyłącznie wskutek bezprawnej odmowy dopuszczenia go do pracy. Okres niezdolności do pracy, za który pracownik otrzymał zasiłek chorobowy z ubezpieczenia nie jest okresem pozostawania bez pracy. Podobnie stwierdzone zostało w wyroku z dnia 15 lutego 2002r., I PKN 801/00.

Uwzględniając w przedstawionym zakresie zarzut apelacji stwierdzić należy, że :

Wynagrodzenie za 1 dzień roboczy w poszczególnych miesiącach wynosiło (zgodnie z wyliczeniem strony pozwanej k-231):

- 18 – 31 stycznia 2008r.: 2.258,40zł : 10 dni roboczych = 225,84zł

- luty 2008r.: 4.742,64zł : 21 dni roboczych = 225,84zł

- marzec 2008r.: 4.516,80zł : 20 dni roboczych = 225,84zł

- kwiecień 2008r.: 5.000,16zł : 22 dni robocze = 227,28zł

- maj 2008r.: 4.545,60zł : 20 dni roboczych = 227,28zł

- 1 – 22 czerwca 2008r.: 3.409,20zł : 15 dni roboczych = 227,28zł

Wynagrodzenie za okres od dnia 18 stycznia 2008r. do dnia 22 czerwca 2008r. po odjęciu wynagrodzenia za okresy przebywania na zwolnieniu lekarskim (jak na k-277) w dni robocze powinno wynosić:

- 18 – 31 stycznia 2008r.: 2.258,40zł – 225,84zł (nieobecność w dniu 17 stycznia 2008r.) = **2.032,56zł**

- luty 2008r.: 4.742,64zł – 225,84zł (nieobecność w dniu 5 lutego 2008r.) = **4.516,80zł**

- marzec 2008r.: 4.516,80zł – 451,68zł (nieobecność w dniach 6 i 11 marca 2008r.) = **4.065,12zł**

- kwiecień 2008r.: 5.000,16zł – 4.318,32zł (19 dni roboczych w okresie nieobecności w dniach od 2 do 24 kwietnia i od 29 do 30 kwietnia 2008r.) = **681,84zł**

- maj 2008r.: 4.545,60zł – 4.091,04zł (18 dni roboczych w okresie w okresie nieobecności w dniach od 1 do 8 maja 2008r. i od 13 do 31 maja 2008r.) = **454,56zł**

- 1 – 22 czerwca 2008r.: 3.409,20zł – 3.409,20zł (15 dni roboczych w okresie nieobecności w dniach od 1 do 22 czerwca 2008r.) = **0**

Łącznie: 11.750,88zł.

Reasumując Sąd drugiej instancji na mocy art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok w punkcie 1 tiret 1 poprzez oddalenie powództwa o zapłatę wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy za okres od dnia 18 stycznia 2008r. do dnia 22 czerwca 2008r. ponad kwotę 11.750,88zł.

Niezasadny jest zarzut strony pozwanej dotyczący nieustalenia przez Sąd Rejonowy okresów niezdolności powódki do pracy w okresie od dnia 3 kwietnia 2007r. do dnia 17 stycznia 2008r. W rozpoznawanej sprawie powódka nie domagała się bowiem zapłaty wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy w okresie, którego dotyczy zarzut tj. od dnia 3 kwietnia 2007r. do dnia 17 stycznia 2008r.

Wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy w tym okresie, czyli od dnia 3 kwietnia 2007r. do dnia 17 stycznia 2008r. zostało zasądzone na rzecz powódki prawomocnym wyrokiem z dnia 17 stycznia 2008r. w sprawie IV P 124/07. W rozpoznawanej sprawie powódka domagała się wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy za dalszy okres. W powyższych rozważaniach zostało wyjaśnione, że odliczenie okresu pobierania zasiłku chorobowego lub innych okresów niezdolności do pracy następuje od okresu, za który pracownik powinien otrzymać wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy. Nie jest w związku z tym możliwe odliczenie kwoty otrzymanego zasiłku chorobowego od kwoty wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy, czy też okresu pobierania zasiłku chorobowego od przypadającego w innym terminie okresu za który pracownika powinien otrzymać wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy.

W tym miejscu należy jeszcze wskazać, że w postanowieniu z dnia 23 listopada 2011r., w sprawie VIII Pz 56/11 Sąd Okręgowy oddalając zażalenie pozwanej na postanowienie Sądu pierwszej instancji odrzucając skargę o wznowienie postępowania w sprawie IV P 124/07 odniósł już się do wiedzy strony pozwanej o dodatkowym zatrudnieniu powódki w Centrum (...) w T. oraz otrzymywanego przez nią wynagrodzenia i zasiłku chorobowego związanego z tym zatrudnieniem. Rozważania te zachowują nadal aktualność. Podkreślenia wymaga zatem ponownie, iż strona pozwana już w piśmie rozwiązującym z powódką umowę o pracę bez wypowiedzenia wskazała na pełnienie przez powódkę obowiązków na stanowisku dyrektora Centrum (...) w T. oraz świadczenie pracy w charakterze nauczyciela tej placówki. Zatem pracodawca posiadał informacje o fakcie wykonywania przez powódkę pracy na stanowisku nauczyciela w Centrum (...) w T., co mogło nastąpić tylko w związku zawartą umową o pracę i nie dołożył należytych starań aby okoliczność tą wykazać w trakcie postępowania przed Sądem Rejonowym w sprawie IV P 124/07.

Sąd Okręgowy nie zgadza się zresztą z poglądem wyrażonym przez Sąd Apelacyjny w Szczecinie w sprawie III APA 10/2011 (wyrok z dnia 20 grudnia 2011r.) w zakresie dokonywania odliczeń od łącznie przysługującego wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy, a to z następujących przyczyn:

1. W sytuacji bowiem wykrycia takich okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, które mogły mieć wpływ na wynik sprawy strona może żądać wznowienia postępowania – art. 403 § 2 k.p.c.
2. Ponadto orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej, a w wypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby (art.

365 k.p.c.) – jeżeli zatem zostało prawomocnie zasądzone konkretne wynagrodzenie za wskazany w sentencji wyroku czas pozostawania bez pracy to oznacza, że pracownik jest uprawniony do otrzymania takiego wynagrodzenia za ten (a nie inny) podany okres i nie można w innym postępowaniu toczącym się pomiędzy tymi samymi stronami czynić ustaleń, że część wynagrodzenia tym okresie pracownikowi jednak nie przysługiwała.

Prawidłowo w związku z tym Sąd pierwszej instancji nie uwzględnił wniosku dowodowego zawartego w piśmie procesowym z dnia 23 lipca 2013r. o zwrócenie się o informację do ZUS – u o wypłaconym powódce zasiłku chorobowym za cały okres pozostawania bez pracy.

Stosownie do treści art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 1997r. o dodatkowym wynagrodzeniu rocznym dla pracowników jednostek sfery budżetowej (Dz.U.t.j. z 2013r., poz. 1144) wynagrodzenie roczne ustala się w wysokości 8,5% sumy wynagrodzenia za pracę otrzymanego przez pracownika w ciągu roku kalendarzowego, za który przysługuje to wynagrodzenie, uwzględniając wynagrodzenie i inne świadczenia ze stosunku pracy przyjmowane do obliczenia ekwiwalentu pieniężnego za urlop wypoczynkowy, a także wynagrodzenie za urlop wypoczynkowy oraz wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy przysługujące pracownikowi, który podjął pracę w wyniku przywrócenia do pracy.

Powódka powinna w związku z tym otrzymać dodatkowe wynagrodzenie roczne za 2008 rok z uwzględnieniem wynagrodzenia za cały czas pozostawania bez pracy. Przy czym do wyliczenia wyrównania dodatkowego wynagrodzenia rocznego należy przyjąć wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy w okresie od dnia 18 stycznia 2008r. do dnia 22 czerwca 2008r. w wysokości ostatecznie ustalonej przez Sąd Okręgowy tj. w kwocie 11.750,88zł z czego 8,5 % stanowi kwotę 998,82zł.

W związku z powyższym na mocy art. 386 § 1 k.p.c. Sąd drugiej instancji zmienił zaskarżony wyrok w punkcie 1 tiret 4 poprzez obniżenie kwoty wyrównania 13-stej pensji za 2008r.

W sprawie IV P 124/07 powódka nie domagała się wyrównania 13-stej pensji, a zatem w tym zakresie brak było podstaw do odrzucenia pozwu na mocy art. 199 § 1 pkt. 2 k.p.c. W związku z tym jednak, że żądanie zapłaty dodatku specjalnego za okres od dnia 4 kwietnia 2007r. do dnia 31 maja 2007r. zostało odrzucone dodatek ten (jako część wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy) nie może stanowić podstawy podwyższenia już wypłaconego powódce wynagrodzenia rocznego, które pracodawca prawidłowo wypłacił w wysokości ustalonej zgodnie z powołanym przepisem art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 1997r. o dodatkowym wynagrodzeniu rocznym dla pracowników jednostek sfery budżetowej (Dz.U.t.j. z 2013r., poz. 1144).

Mając powyższe na uwadze na mocy art. 386 § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w punkcie 1 tiret 3 poprzez oddalenie powództwa o zapłatę kwoty 161,84zł tytułem wyrównania 13-stej pensji za 2007r.

Sąd pierwszej instancji prawidłowo uwzględnił roszczenie powódki o zapłatę wyrównania dodatku stażowego za okres od stycznia 2010r. do stycznia 2013r. Trafnie tutaj został powołany przepis art. 51 § 1 k.p., który stanowi, że pracownikowi, który podjął pracę w wyniku przywrócenia do pracy, wlicza się do okresu zatrudnienia okres pozostawania bez pracy, za który przyznano wynagrodzenie. Okresu pozostawania bez pracy, za który nie przyznano wynagrodzenia, nie uważa się za przerwę w zatrudnieniu, pociągającą za sobą utratę uprawnień uzależnionych od nieprzerwanego zatrudnienia. Powódka otrzymała wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy i okres ten powinien zostać, stosownie do powołanego przepisu, wliczony do okresu pracy. Uprawnienie powódki do otrzymania dodatku za wieloletnią pracę wynika z art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 2008r. o pracownikach samorządowych (Dz.U. z 2008r., Nr 223, poz. 1458 z późn.zm.).

Odnośnie uwzględnienia roszczenia o dodatek stażowy w apelacji nie zostały zawarte żadne zarzuty.

Na mocy art. 102 k.p.c. Sąd drugiej instancji odstąpił od obciążania powódki obowiązkiem zwrotu stronie pozwanej kosztów procesu za postępowania apelacyjne. Sąd miał tutaj na uwadze, że ze zgłoszonych przed Sądem pierwszej instancji przez powódkę roszczeń na łączną sumę 32.915,46zł ostatecznie (po rozpoznaniu apelacji) zasądzone zostały na jej rzecz należności w kwocie 13.347,60zł, co stanowi 41% z pierwotnie zgłoszonego roszczenia. Takie orzeczenie

uprawnia Sąd do zastosowania zasady wzajemnego zniesienia kosztów postępowania pomiędzy stronami – art. 100 k.p.c. Powódka jednak w trakcie postępowania nie zgłosiła wniosku o zwrot kosztów procesu – nie była ona bowiem reprezentowana przez fachowego pełnomocnika. W związku z powyższym uznać należy, że zachodzi w rozpoznawanej sprawie szczególnie uzasadniony wypadek pozwalający na odstąpienie przez Sąd drugiej instancji, w oparciu o art. 102 k.p.c. od obciążania powódki obowiązkiem zwrotu kosztów postępowania stronie pozwanej. Sąd drugiej instancji miał też na uwadze, szczególny charakter sprawy - powódka dochodziła bowiem wypłaty należności ze stosunku pracy, których została pozbawiona w związku z nieprawidłowym zwolnieniem z pracy w trybie dyscyplinarnym, domagała się też zapłaty dodatku stażowego i w tym zakresie część roszczenia uległa przedawnieniu – nie ma jednak wątpliwości, że były to należności, których pracownik został pozbawiony na skutek działania pracodawcy.

Powyższe rozważania wskazują też na to, że w ocenie Sądu Okręgowego Sąd pierwszej instancji orzekając w punkcie 6 wyroku nie naruszył art. 203 § 2 k.p.c. i art. 102 k.p.c. poprzez odstąpienie od obciążania powódki kosztami procesu.

Podsumowując Sąd Okręgowy na mocy powyżej powołanych przepisów orzekł jak w punkcie I. wyroku, oddalając, na mocy art. 385 k.p.c., w pozostałym zakresie apelację strony pozwanej jako bezzasadną.

Oddalając apelację strony pozwanej Sąd drugiej instancji miał na uwadze również zgłoszony, w oparciu o art. 388 § 1 k.p.c., wniosek o zwrot spełnionego świadczenia. Wniosek ten okazał się bowiem nieuzasadniony gdyż zasądzone na rzecz powódki należności wyrokiem Sądu pierwszej instancji (w zakresie w jakim wyrok ten nie został zmieniony) przewyższają kwotę do jakiej nadany został rygor natychmiastowej wykonalności.

(-) SSO Janina Kościelniak (-) SSO Małgorzata Andrzejewska(ref.) (-) SSR(del.) Joanna Smycz